

INICIATIVA č. 15

ZPRAVODAJ INICIATIVY SESTER O BOJI ZA LEPŠÍMZDY A PRACOVNÍ PODMÍNKY V KKN :::: srpen 2017

Přišel čas se „přecvaknout“

Už je to vlastně půl roku, co máme svou Iniciativu sester. Na to, co jsme za těch pár měsíců společně dokázaly, můžeme být hrdé. Na to, co jsme dokázaly my, sestry ze dvou malých krajských nemocnic. Já hrdá jsem.

Nechci ale psát o tom, co je za námi, ale o tom, co je v nás.

Na začátku roku jsme si uvědomily strašně důležitou věc: že za nás sestry opravdu nikdo nic řešit nebude a nikdo nic neudělá.

Pro mě osobně to bylo omračující zjištění. Najednou mi bylo jasné, že se jako sestra musím postarat sama, abych měla práci, která mě baví a naplňuje. Že jinak svoje zkušenosti nebudu mít komu předat, protože nikdo nový se zdravým rozumem nenastoupí.

Uvědomila jsem si, že za to, že chybí 100 sester a nikomu to nevdá, si můžeme i my samy. Protože jsme byly tak odevzdaně poslušné. Dělal jsme za své chybějící kolegyně a hřálo nás vědomí, jak to zvládáme. Tak jsme byly naučené: Všechno stihnout. Nejlepší sama. A nejen svoji práci, ale i práci ošetřovatelky, sanitáře i uklízečky. Práci lékaře taky zkontrolujeme a uděláme, to je samozřejmost. A to vše za jeden plat. Nádhera.

Jak moc se naše obětavost vedení a kraji hodila! ... a jak moc nás vyčerpávala! Taky jste měly ty pocity při odchodu z práce? Zoufalství, vyčerpání a úleva, že jsem to zase zvládla? A roky bez odměn a bez zvýšení platů, přidat nám přece nemají z čeho. Ale chápaly jsme!

Pak se něco začalo měnit. Přišlo to s tím, jak jsme začaly při dění v Iniciativě zvedat hlavu. Začaly jsme vidět věci jinak. Sebevědoměji. Nazvaly jsme to prostě „přecvaknutí“.

Došlo nám, jaká chyba je pokaždé obětavě nahrazovat sestry, co chybí. Honit se, abychom stihly práci za dvě sestry, a navíc za sanitáře a ošetřovatelku.

Dál v čísle najdete:

- ▶ Hlasy z terénu: jak to vidíme my
- ▶ Inventura: co jsme vybojovaly, co je před námi
- ▶ Reporty z jednání s vedením a krajem
- ▶ Situace na odděleních: počty lůžek

Proč jsme si nechaly líbit, že nemáme přestávku na oběd a jíme v běhu? A že za odměnu nedostáváme přestávku proplácenou? Proč nás nezajímalo, kdy přesčas dělat musíme a kdy ne? A proč jsme všechno braly, jak se nám řeklo?

Postaru už to nechci. Ano, chci poskytovat svým pacientům tu nejlepší péči. Chci svou práci dělat ráda a dobře, ve zlém i dobrém. Chci si přitom ale vážít sama sebe jako sestry. Protože moje práce je nenahraditelná, má smysl a má i svou cenu.

Jsme ale teprve na začátku. Víme, jak je těžké si něco vydobýt. A víme, jak je těžké to uhájit, nespadnout zpátky, do toho, jak se to dělalo vždycky. Víme, že možná budeme muset odolávat přesvědčování: Vždycky jste se přece přizpůsobily, tak co teď najednou chcete? Konec konců jste si už vymohly víc peněz!

Postaru to už nechceme. Všechno v sobě „nepřecvakneme“ hned. Ale začaly jsme a už víme, jak jít dál. Společně a samy za sebe. Postavit se za své zájmy musíme my samy. Nikdo jiný to za nás neudělá, taková je zkušenost Iniciativy.

Jarka Svobodová, ISNO KKN – Vary, chirurgie

Hlasy z terénu: Nemíním to už dál dělat

Vyčerpání, přetížení. Doktorská práce, kterou dělají sestry. Málo lůžek pro pacienty, jipoví pacienti uloženi mimo JIP. Slovenské brigádnice, kterým zřejmě, podle jejich slov, přinejmenším v některých případech vedení slibovalo jinou práci, než na ně v reálu čekala, a které pro sestry znamenaly převážně jen práci navíc, ne výpomoc. Tak zní letní inventura pracovních podmínek v karlovarské nemocnici z terénu, z pohledu sester a jejich hlasem (v tomto čísle jsme se přitom zaměřili hlavně na chirurgické oddělení).

Nejpodstatnější větou z reportů je ale „Nemíním to už dál dělat“. Ta věta říká, že jsme si díky kolektivní aktivitě kolem Iniciativy sester začaly uvědomovat, co vše jsme tak dlouho braly jako „samozřejmé“, i když je to práce, kterou dělat nemusíme a dokonce ani nemáme. Ta věta říká, že už to víme – a že už taky víme, že jen stížnosti a nářky nestačí. **Říká, že v nás roste uvědomění a síla začít říkat „ne“.**

Zbavit se zažitého návyku k sebeobětování se a ničení se, to si ve své hlavě musí zpracovat samozřejmě každá z nás. Ale jinak než kolektivně se nám to nepovede. „Přecvaknutí“, o kterém píšeme v úvodním článku, musí vyrůst zdola, z konkrétních podmínek na jednotlivých odděleních: někde se může týkat přesčasů, jinde práce vykonávané za jiné profese, jinde přestávek... A ještě víc než v boji za modifikované platové tabulky přitom platí: nikdo, ani neaktivnější členky Iniciativy sester, to za nás neudělají. Svě „ne“ musíme začít říkat samy, zdola, společně a dohromady.

Moje postřehy: jak to vypadá u nás na oddělení

I přesto, že jsme měli v červenci slovenské brigádníky, jsme na tom pořád stejně... Dennodenně. Ze začátku nás stálo hodně času a trpělivosti, než jsme je zaučili, pak už aspoň prováděli hygieny sami bez nás. Ale když byly zvonečky, sestra stejně musela jít a vyřešit stesky, analgetika a problémy. Všechno zorganizovat a zkontrolovat.

Do toho nám na oddělení leží jipoví pacienti, kteří nejsou úplně stabilizovaní. Při zhoršení jejich stavu musí sestra zapomenout na ostatní pacienty na oddělení a intenzivně se starat jen o ně. Musí plnit úkoly lékaře intenzivisty, který ordinuje plno neskutečných ordinací a je mu jedno, že nám stojí práce, volají nám ze sálu, kde jsme, a ostatních 20 pacientů se o sebe musí postarat samo...

Při službě, ve které je jedna sestra a houf pomocnic, je to opravdu vysilující. Sestry prostě chybí a my už nemáme sílu. Brigádnice nám sestry nenahradí. Jako dvě chirurgické stanice jsme spojené už od jara a nikoho nezajímá, že máme daleko víc práce, pořád plný stav, a hned jak je místo, přijímáme pacienta, který k nám nepatří, jen proto, že jinde místo nemají...

A doktoři? Stále si myslí, že za ně budeme zadávat žádanky na vyšetření, objednávat konzilia a dávat podepisovat souhlasy, které my vůbec podepisovat nemáme... Když ráno při vizitě doktor řekne, že si chce dnes převázat pacienta – a pak na celý den zmizí na sál nebo na ambulanci a myslí si, že to za něj převážeme my...? Proč za ně musíme myslet a denně opravovat

zápisy ve vizitách jen proto, že den před tím psali do dekurzu tužkou a nyní jen kopírují zápis v PC?

Úplně cítím, jak jsme vyšřavené. Jak nemáme sílu. Od hlavní sestry je to pěkný, že nám nahnala stádo brigádníků, ale sestra je sestra... JIP nefunguje, na oddělení nemáme monitory a péči o jipové pacienty nejsme schopné zajistit. Nikdo to neřeší. Doktora vidíme jen ráno a možná někdy na odpolední vizitě, sehnat ho dopoledne je umění... a že by byl nějaký prázdninový provoz na sále? Osobně jsem to nepocítila.

Miluška Švadlenková, ISNO KKN – Vary, chirurgie

*****

Za jeden měsíc jsme unavenější než za půl roku

Když jsem se před prázdninami dozvěděla, že přijdou opět brigádníci ze Slovenska, trochu jsem se zhrozila. Pak jsem si řekla, že i oni chtějí poznat něco jiného a něco se naučit. Vedení jim naslibovalo pouze odbornou práci, i když realita byla jiná. Přišel houf dětí, které nic neznaly a které jsme musely za provozu zaučovat, na což opravdu není čas. Jak byli najednou v šoku, že nebudou dělat odbornou práci! Ne všichni se stavěli k práci stejně. Našli se tací, kteří se zeptali, jestli musí jít také pracovat, a tací, kteří pracovali za druhé.

Jedna sestra a houf brigádníků – a pak vám pacienti řeknou, že nás zas tak málo není. Jestli to byla pro nás pomoc? Upřímně, nevím. Za jeden měsíc jsme unavenější než za půl roku. Jipoví pacienti, unavená

sestra, která hlídá brigádníky, pacienty a lékaře... a nakonec vám lékař div nevynadá, že po něm něco chcete.

Helča Jágrová, ISNO KKN – Vary, chirurgie

*****

Ne, jen v práci se „žít“ nedá

Jsem psychicky i fyzicky unavená. Služby, kdy během devíti dnů odsloužím 108 hodin, mě opravdu energii nedodají. A marně se snažím, už i doma při úklidu, najít chuť do práce.

Co říct na téma brigádníci? Vše je o lidech. Z větší části chtějí dělat jen odbornou práci a ne každou. Slova slovenské asistentky brigádnice, že nechce dělat příjem, protože už jeden dělala, mě nutí se zamyslet: Mám i já právo dělat jen to, co mě baví? Ohledně hygieny a další ošetrovatelské péče to bylo horší. Brigádnice mi řekla, že je fajn, že tam jsem, že alespoň budu mýt pacienta. Při noční službě dáte pokyny, aby sledovaly fyziologické funkce a vědomí po půl hodině... a ve finále brigádnice hledáte a najdete je, jak spí na židlích, zvonky jim nic neříkají, vy běháte, měříte a ráno se dozvíte, že byla nuda. Co si myslet, když se zeptaly, kde má pacient sigmoideostomii? Zda vzadu, vpředu či kde, že to chtějí někdy vidět? (poznámka: v tu dobu tam pacient ležel týden, jak se o něj tedy staraly?) Zajímaly se, zda je už zrušené měření tlaků. Ale nepochopily, že se měří do odvolání. Odpoledne se divily, že se ptám, jak to, že neměří příjem a výdej tekutin... To ve zkratce.

Brigádník = ve valné většině starost pro sestru navíc. Našli se dva brigádníci, kteří měli zdravý rozum, chuť pracovat, nic nebyl problém, byli plnohodnotnými parťáky. Za ty velké díky.

Ohledně dopisování souhlasů, konzilií a podobně za lékaře? S tím bojuji věčně: Proč to mám zadávat já? Já to přece nechci... Potkat doktora na vizitě odpoledne či večer, to je výjimka. Nemíním to již za ně dělat.

Taky říkám STOP PŘESČASŮM. Dokonce i když nemám rodinu, neznamená to, že budu žít jen v práci! Kdo chce, ať si je slouží.

Nechávají nám jipové pacienty a péče o ty další jde na druhou kolej. Ráno je k nám přeloží a v lepším případě je v noci přes sál vracíme. To jsme my sestry jediné, komu to vadí?

Lenka Bauerová, ISNO KKN – Vary, chirurgie

Po šichtě doma jen padnu únavou

Pracuji na zkrácený úvazek, jsem ve třetím ročníku VOŠ. Vás, které děláte na celý úvazek, obdivuju. Obdivuju, že to to prostě dáte. Já mám pár šicht, ale pokaždé jsem unavená. Doma neudělám po dvanáctihodinové šichtě prostě nic. Bolí mě nohy a ruce, jak polohujeme pacienty, kteří se ani nehnu.

Za Slovenky jsem byla ráda. Aspoň pomohly. Ale prostě to není řešení. Potřebujeme více sanitářů i sester. Sestřičky nemůžou dělat bez volna. Musí si odpočinout.

Zuzka Krejčová, ISNO KKN – Vary, chirurgie

*****

Jak to cítím já

V karlovarské nemocnici pracuji od roku 1981. Po roce nástupní praxe jsem zakotvila na operačních sálech. Je to krásná práce... myslím si to i po tolika letech. Mám ji ráda a jsem v ní šťastná. Proboha, někdy si říkám, jak se operace povedla, jak jsme pomohli, my všichni, celý tým – a opravdu si myslím, že tým jsou lékaři, já, anesteziologický lékař a sestřička, sanitáři... Hřeje mě to, opravdu jsem na to pyšná.

Možná se teď někdo usměje a poklepe si na čelo. Prožila jsem na sálech roky života, v dobrém a třeba i zlém, nedám na ně dopustit. Srdeční záležitost? Možná.

Teď se mi vrací i naděje, že se vrátí platové tabulkové ohodnocení, které jsem znala, když jsem začínala. Moc bych si to přála, i když už pomalu, jak se říká, „na stará kolena“, která snad budou u instrumentačního stolu ještě sloužit. A stále s tím hřejivým pocitem.

Přepadla mě nostalgie, ale chtěla jsem hlavně napsat: Děkuji, holky z iniciativy, které se za nás perete, děkuji moc...

Lenka, operační sály

*****

Jen my samy máme tu moc něco změnit

Přes všechno, čeho jsme v posledních letech v našem zdravotnictví svědky, si většina nejvyšších odpovědných neuvědomuje nebo nepřiznává, jak moc je naše zdravotnictví poničené, jak se dlouhá léta neřešení situace podepsala na personálním stavu našich nemocnic, psychickém a fyzickém zdraví jejich zaměstnanců a jak je těžké nastartované procesy zvrátit a změnit k lepšímu.

Proto máme v KKN Iniciativu, a díky ní jsme získali i vědomí toho, že nelze jen přihlížet tomu, co se nám nelíbí a co nám ubližuje, že my samy máme tu moc něco změnit. Bez našeho přičinění se nic nezlepší – a to neplatí zdaleka jen pro zdravotnictví.

Společně jsme hodně dokázali a dál dokážeme. Někdy to není lehké, ale naše práce za úsilí stojí.

Cheb: omezený provoz

Provoz v Chebu je stále omezený: jsou sloučené stanice dětského oddělení, omezeně funguje ARO, (jen v srpnu) je sloučená chirurgie, zbyly nám dvě rehabilitační sestry, takže požadavky nemocnice stěží obsáhnou...

Na interně bylo léto náročné období, všichni si sice vybrali a ještě vybírají dovolené, ale to bylo asi jediné plus dvouměsíčního sloučení. Spojení stanic přineslo mnoho negativ jak pro personál, tak pro pacienty, přestože to tak zpočátku nevypadalo.

Původně malé rozdíly v organizaci práce na každé ze stanic na malém prostoru nabobtnaly: v malinké sesterně

pracují sestry společně s lékaři, připravují léky až pro 39 pacientů (což je maximální počet), vyplňují dokumentaci, připravují stolky k výkonům... Všichni jsou podráždění, těší se, až sloučení skončí. Napětí vnímají samozřejmě i pacienti.

V září otevřeme obě stanice s menším počtem pacientů.

Zatím nikdo nenastoupil a ubyly nám tři sestřičky na zkrácený úvazek, odcházejí na mateřskou, což je vlastně moc dobrá zpráva, bohužel Interna tím pádem znovu oslabila...

K nástupu se zatím chystá jedna ukrajinská sestra, čekáme, co přinese září.

Naši Slováci jsou opravdu šikovní, pomohli v ambulanci při denních i nočních směnách, sestry ale samozřejmě nenahradili. Celkem byli nakonec v Chebu čtyři, po zapracování byli ve směně po jednom se sestrou, byl na ně tedy čas. Uvažují o návratu příští rok, ale jen na brigádu, chtějí studovat doma.

Mirka Korseltová, ISNO – Cheb, interna

Inventura: co jsme vybojovaly a co je před námi

Protože sestry z KKN vyháněly nízké mzdy, zaměřily jsme se na jejich zvýšení. Kromě toho, že jsme si vymohly, aby kraj skutečně zvýšil mzdy o deset procent podle plánu vlády (i když tak udělal až od března), jsme si vymohly následující mzdová přidání:

Vybojované zvýšení mezd v Karlovarské krajské nemocnici				
	první přidání	druhé přidání	dotace/ dorovnání *	celkově (Kč)
Sestry	1 000	1 250	2 000	4 250
Asistentky	1 000	1 250	2 000	4 250
Ošetřovatelky	700	400	500	1 600
Sanitáři	700	400	500	1 600
POP	700			700

* Dotační příspěvek šel určeným kategoriím sester v celé republice, nejen v KKN. Stejně tak ho od září budou všude dostávat příslušné kategorie asistentek, z nichž se automaticky stanou samostatné sestry.

Náš cíl, který měl odstranit nespravedlivé rozdíly mezi ohodnocením zdravotnic v KKN a v jiných obdobných zařízeních v kraji (a který je regionální příčinou nedostatku personálu KKN), se splnit nepodařilo. Dosáhly jsme zhruba polovičního splnění požadavků. Krajští politici prostě nepovolili a neférový rozdíl se

rozhodli zachovat. I tak to je úspěch: v jaké nemocnici v Česku se něco obdobného podařilo vybojovat? Navíc samozřejmě nekončíme, usilujeme o zavedení modifikovaných státních platových tabulek od ledna 2018.

Nic ale nebylo zadarmo. Stálo to spoustu kolektivního úsilí, organizování, plánování a přemýšlení. Nasazení spousty kolegyň na odděleních. Odvahu. Dokázaly jsme se postavit tomu, aby v případě uzavřeného infekčního oddělení politici utekli od zodpovědnosti. A svou výzvu směřovanou okolním sestram, aby náš boj „externí výpomocí“ nesabotovaly, jsme ustály. Stálo nás to práci na novinách Iniciativy, vylepování plakátů, debaty s lékaři a nadřízenými, větší i menší schůzky.

Nezískaly jsme ale jen víc peněz. Oněch šest měsíců úsilí nám přineslo hlavně pochopení, že za své zájmy se musíme postavit samy, jinak nám nikdo nic nedá. **A pochopení, že je omyl spoléhat se na to, že vše vyřeší pár nejzapálenějších za všechny ostatní, které mohou jen čekat, jak to dopadne.**

Snad nejcennější je ale to, že nám kolektivní boj otevřel oči a dal nám šanci podívat se jinak, sebevědoměji na své pracovní podmínky, jejichž zhoršování jsme tak dlouho automaticky akceptovaly. Možná největším výtěžkem je, že si stále víc z nás uvědomuje, že „ta“ nebo „ta“ zavedená zvyklost nám neprávem přidává práci, odporuje normám, že jsme si ji nechaly vnutit, braly ji za samozřejmou... ale teď už nechceme.

Právě proto se pracovním podmínkám budeme věnovat, „jen“ o peníze nejde. Kolik oddělení bude mít vůli své pracovní podmínky (ať jde o přesčasy, o přestávky, o konkrétní pracovní úkony...) zlepšovat zesponu, uvidíme na schůzkách, o kterých se dozvíte.

Kondice karlovarské nemocnice: jaké byly o prázdninách počty lůžek

TRN: 10 z 20 neurologie: 26 ze 30 chirurgie: 42 lůžek, jedna stanice stále zavřená OARIM: do 16. srpna: RES: 5 JIP (chirurgie + interna + neurologie spojeny): 4+4 po 16. srpnu: RES: 5 (stavěné na 9, což nikdy nebylo) JIP chirurgie: 6 z 8 JIP: interna + neurologie: 6 z 8	COS (operační sály): třikrát v týdnu 3 ze 6 dvakrát v týdnu 4 ze 6 od září ze 6 centrálních operačních sálů v provozu 5, někdy 4 (minus jedna anesteziologická sestra od března 2017) urologie: 23, momentálně bez omezení lůžek, po rekonstrukci pokoje 25 interna: přes prázdniny 15, od září se prý zvyšuje na plný počet infekční: 10 lůžek
---	--

Zpráva o jednáních (a o opékání buřtů s panem radním)

Máme za sebou dvě oficiální schůzky. Navrhla je paní hejtmanka, aby se „zlepšila atmosféra“, která by případně mohla zase explodovat (...třeba v podobě další demonstrace!).

První schůzka byla na krajském úřadě. Za účasti zdravotního radního Bureše, hlavní sestry Píchové, předsedkyně představenstva KKN Samákové, Zdeňky Semotánové a Martina Novotného z odborů, za Iniciativu na ní byla Mirka Korseltová a já.

Řešila se problematika ministerského dotačního programu. Vysvětlování finančních potíží, které tím kraji a KKN nastanou, uzavřel pan radní Bureš s odkazem na větu, kterou na březnovém krajském zastupitelstvu řekla politikům naše kolegyně z anesteziologie: „Ale jak říká

paní Tvrdíková, sehnat peníze je práce politiků, uspávat pacienty vaše.“ Zapamatoval si ji dobře a dokonce mu v paměti správně zůstalo i jméno oné naší kolegyně. Zřejmě nemůže zapomenout! A i proto je dobře, že jsme tam tehdy byly a připomenuly, o co se mají starat politici, a co je prací zdravotnic.

Paní předsedkyně Samáková nám potvrdila, že odevzdala kraji tabulku s těmi sestrami a asistenty, kteří nedosáhnou na dotaci a kterým slíbil rozdíl dorovnat kraj. Pod čarou prý uvedla i pozice sanitář/ka a ošetřovatel/ka s naším návrhem přidání alespoň 500 korun.

Hlavní sestra představila projekt slovenských brigádnic na léto. Předsedkyně Samáková uklidnila pana radního náboru sester v zahraničí. Možná z rozrušení, co

všechno nás nepotká, jsem si zapamatovala jen ukrajinské a bulharské sestry... problémy jako azbuka a jazyková bariéra by byly na další článek.

Nástěnka cti a teplé svačiny

Spolu s odbory jsme sdělily, že usilujeme o dodatek ke kolektivní smlouvě se slibem platových tabulek. Paní předsedkyně Samáková za vedení nemocnice slíbila v září pracovat na kolektivní smlouvě s platností od ledna.

Okrajově se řešila prezentace a reklama naší nemocnice. Zveřejňování pochval od pacientů na stránkách KKN. Pan radní dokonce navrhl „nástěnku cti“, což jsme odmítli (s ohledem na nás, kteří takové věci pamatujeme).

A pak přišly bonusy. My všichni, co se snažíme o zvednutí mezd a zavedení tabulek, jsme bonusy tak trochu odsunuli na vedlejší kolej. Tady na kraji je to jinak, ale bonusy nesmí odvést naší pozornost jinam, můžou nás jen pobavit cestou. Já to tak mám už od našeho prvního setkání s paní hejtmankou, kdy se nás ptala, na jakých bonusech jsme se domluvily. Nás vůbec nenapadlo, že by bonusy mohly situaci „vyřešit“, proto jsme se jimi nikdy nezabývali. Asi jsme vypadaly bezradně a paní hejtmanka nám chtěla pomoci.

Vyprávěla nám tedy, jak byla s prezidentem Zemanem v ocelárnách. A jak tam mají jako bonus teplé svačiny... nejsem tak stará, ale ocelárny na mě dělají dojem doteď.

Ale i my se máme na co těšit. Třeba Chebští na opékání buřtů v nemocničním parčíku, i s balíčky pro děti. My všichni na ples, s vyhlášením Zdravotníka roku. Katalog benefitů, společný pro obě nemocnice, prý bude na podzim. No, mě ani paní Tvrdíkovou jejíž slova ze zastupitelstva si pan radní tak vryl do paměti, na buřtíky určitě nepustí. Mohli bychom přijít s transparentem. A to by se nehodilo...

Na druhé pracovní schůzce jsme se sešly jen my (Iniciativa sester), odbory a vedení. Opět jsme řešili dotace a dorovnání ostatním. (všechny od kategorie 4.1 – asistenti – a výš dostanou dva tisíce hrubého, sanitáři a ošetřovatelky 500 korun). Ptaly jsme se na platové výměry: budou po červencovém navýšení. Zajímaly jsme se o přesčasy proplácené každý měsíc: ty schvaluje a má na starosti hlavní sestra. Pokud máme na oddělení nedostatek sester, nemáme váhat se na ni obracet. Mluvílo se i o plánovaném místu ředitele v KKN Cheb a nové personální manažerce pro SZP a novém organizačním řádu.

Jarka Svobodová, ISNO KKN – Vary, chirurgie

e-mail: iniciativa.sester.cheb@seznam.cz ::: iniciativasesterk.vary@centrum.cz :::
iniciativa.sester@seznam.cz

web: organizujemese.cz ::: **Facebook:** Inicativa sester